

Когато стигнало дома си и пиленцата чули гласа му, тѣ жално записукали, сякашъ викали:

— Мила какичко, жадни сме, много сме жадни. Дай ни водица. Заквичило и прасето въ кочината. Дотърчала черната котка и се запетлѣла изъ краката му.

— Ме-е-е! чулъ се изъ обора крехкиятъ гласъ на теленцето.

Свѣтличка припнала и сложила сочната трева въ яслитѣ му. Прегърнала го за шията, а то извило глава и я лизнало съ езичето си по лицето. Тя го потупала по гърбето и се запжтила къмъ пиленцата. Налѣла имъ вода и имъ прѣснала просо. После направила съ царевично брашно рѣдка каша и я насипала въ коритото на прасето.

Въ това време изъ улицата се разнесълъ тропотъ на коне и дрънкане на каруца. Тя скоро спрѣла предъ Свѣтлини, и момичето се затекло да види, кой е.

Отъ каруцата скочилъ вуйчо му. Грабналъ го, издигналъ го високо и го цѣлуналъ по челото.

— Тука ли сж баща ти и майка ти? — запиталъ той?

— Не, тѣ женатъ въ полето. Защо ти сж?

— Баба ти не е добре. Ти знаешъ, че много те обича. Иска да те види.

— О, милата ми бабка! И азъ искамъ да я видя, но какво да правя, като съмъ сама? — затревожила се Свѣтличка.

— Нищо, казалъ вуйчо ѝ. — Селото не е много далеко, а конетѣ сж силни. Ще отидемъ, и довечера ще те дове пакъ.

Свѣтличка помислила, помислила и се съгласила. Тѣ наистина стигнали много скоро, но положението на баба ѝ се влошило. Вуйчо ѝ трѣбвало да отиде въ града за лѣкаръ.

Момичето отначало не се отдѣляло отъ баба си. Прегръщало я, милвало я, приказвало ѝ. Но когато помислило, че вуйчо му може да закъснѣе въ града, сърдцето му се свило, защото знаело, колко много ще се разтревожатъ родителитѣ му, когато се върнатъ отъ полето и не намѣрятъ никого вкъщи. Казало това на баба си и на вуйна си и решило да си отиде. Тѣ не се съгласявали отначало, но Свѣтличка имъ спомнила, че и другъ пжтъ е идвала сама. Посочила имъ, че до залѣзъ слънце има още доста време, и тѣ отстъпили.

Скоро тя поела изъ сжщия пжтъ, по който дошла съ вуйча си. Пжтувала бързо, но и слънцето като че бързало за нѣщо да се завърне при майка си. По едно време я срещнали хора. Питали я, за кжде отива, и тя имъ казала.

— Коларскиятъ пжтъ, рекли тѣ, заобикаля много и ще закъснѣешъ. Малко по-нататъкъ, въ дѣсно отъ него се отдѣля пжтека. По нея ще стигнешъ много по-скоро, преди залѣзъ слънце.

Момиченцето ги послушало и, когато стигнало пжтеката, поело изъ нея. Отначало тя прехвърляла презъ единъ хребетъ, а после се спущала и стигала до стрѣменъ долъ. Въ него се разклонявала. Като стигнала тамъ, Свѣтличка дълго се колебала, въ коя